

ДОНЧО ЦОНЧЕВ ФАНТАСТЪТ

chitanka.info

Той пишеше приведен, зад големите очила — зениците разтворени широко като на сафрид, от хартията почти стърчаха думи, тайни знаци и чертежи. Те дори потръпваха, огъваха се и се олюляваха заедно с него — такова беше творческото напрежение днес.

Жена му беше свикнала, разбира се, да чува вечното: „Не! Остави ме сега!“ — при всяко почукване на вратата, но още не беше свикнала да не почуква, докато той пише приведен.

Децата му бяха запалени, естествено, по фантастиката, играчките им изглеждаха странно (най-простата от тях се казваше „Омега — Андромеда — Хикс“) и черните им зеници се увеличаваха забележимо в тихите ъгли на апартамента, докато другите момчета отвън играеха футбол и чорлави, пред всяка произнесена дума слагаха по едно много важно „ега ти“.

Така вървяха нещата в дома на писателя — имаше хляб, рокли и шестици.

— Добра кариера, но много се мъчиш — каза жена му в красивия неделен следобед, когато той склони да пие кафе на балкона, зазяпан към простолюдието надолу. — Страхувам се, че си малко преуморен.

— Децата къде са? — попита той, както обикновено, без никаква връзка с нейните думи. — Какво правят сега?

— Конструират — каза жената.

— И двамата ли?

— Големият започна в хола модел на кораб-майка, а малкият довършва в кухнята ракета-носител.

— Добре — каза фантастът и рязко стана от стола. — Трябва да се работи сериозно.

Жената каза:

— Аз...

Той я прекъсна с нервни движения на ръцете и поясни:

— Сериозно трябва да се работи и да се знае какво значи „сериозно“. Без откъсване от проблемния кръг. С потъване в самите глъбини на неизвестното. Това значи сериозно.

Тя повтори:

— Аз...

Но и той повтори нервните движения на ръцете (които завършиха с пренебрежителни, отпуснати махове от китките), та в

следния миг вече беше потънал навътре, към глъбините на апартамента си.

Жената въздъхна и постоя така на балкона. Пъстър народ долу се нижеше и тя с интерес го разглеждаше. Едни носеха въдици, пушки, ракети за тенис; други — пресните спомени от разкошни балкани, потоци, ливади; трети — нетърпеливо радостни намерения, свързани с чифт обични очи или пък със спокойна чашка ракия. Някои се връщаха от кино, други сега отиваха. Бряг беше този балкон — за кой ли път си помисли жената, — край него течеше простият шарен живот такъв, какъвто се беше развъдил върху Земята. Омега и Андромеда, и Хикс никого не занимаваха толкоз фатално, колкото — да речем — мача на „Левски-Спартак“ срещу „Славия“.

Въздъхна жената отново, погледна кафето на своя съпруг върху малката мраморна масичка и като видя, че е наполовина, допи го. Разклати чашката и я обърна в чинийката. Късмет. Съдбица. Какво да направиш? Човекът не беше женкар или пияница, изкарваше с фантастичните си писания повече от две или три средни заплати — можеш ли да го упрекнеш за нещо?

Телевизорът на съседите със страшен стохилияден глас изрева: „Го-ол!“; една котка събори наклонената кофа за боклук и панически избяга от мястото на събитието; две деца на възраст колкото нейните играеха на федербал в градинката; на пет крачки от тях войник и момиче унесено се целуваха прави.

„Човечеството ще направи огромна крачка напред с тази история“ — бе казал преди месец писателят, когато чу жена си тихичко да въздиша в леглото до него.

„С коя история?“ — попита тя и го докосна.

„С моята история. Тази, която пиша в момента.“

„Каж ми нещо за нея.“

„Не — каза той. — Не искам да се обиждаш и да се сърдиш, но не. Това е патент. Направо научно откритие. Невероятно хрумване. Именно невероятно. Обаче напълно възможно. Един ден човекът ще го извърши наистина. Някой ден в далечното бъдеще. Не знам кога, но той ще го извърши. Нима Жул Верн е знаел кога човекът ще извърши първите си космически полети? Но пръв е описал това. Пръв той всъщност е бил в Космоса, със своето гениално въображение. Както сега аз съм пръв в орбиталната станция.“

„В кое?“

Писателят се бе надигнал, седна в леглото и се вторачи напред. Духаше топъл ветреца, листата и големите улични лампи рисуваха по прозореца. От горния етаж се чу нежен слаб вик и после тихичък дует смеене. Изскърца легло, чифт стъпки отиде към банята и утихна под съскането на душа.

„Ето че сам се издадох — каза фантастът с дълбока въздишка. — Орбиталната станция, това е темата, върху която пиша. Това е и самото ми заглавие. Ето как сам се издадох, видя ли?“

„На кого си се издал?“ — жена му се разсъни съвсем.

„На теб, на кого! — каза той й стана от леглото, защото не можеше да търпи съскането на душа отгоре. — А тия тъкмо намериха време за къпане!“

„Кои?“ — с внезапен интерес попита жената.

„Тия отгоре!“ — каза фантастът и отиде да пие вода.

След това той легна отново и дълго намества възглавницата.

„Те са млади“ — каза жената, когато той вече мислеше, че е заспала.

„Кои?“

„Съседите отгоре.“

Писателят фантаст се замисли, припомни си лицата, походките, фигурите, та даже и имената на съседите отгоре (тя все се хилеше, а той беше едно лекомислено инженерче) и с изненада установи, че те всъщност са им връстници.

„Говориш глупости!“ — каза той.

„Аз ли? Защо?“

„Защото ония отгоре са наши връстници. Гледах им данните, като събирах попълнените фишове за единния граждански номер. Тя е колкото тебе. Той е колкото мен.“

„Така си мислех“ — каза жената, като гледеше рисунките от светло и тъмно в прозореца.

„Стига си мислила, спи — каза фантастът. — Тоест ти мисли, ако искаш, но аз няма да мисля за тия отгоре, нито за ония отдолу и... Аз нямам за какво да мисля и трябва да спя!“

„Добре“ — тихо каза жената и му обърна закръглената и топла долна част на гърба си.

Но той тогава се надигна отново, вторачен напред, та остана така до разсъмване. Заспа облакът в леглото само десет минути преди часа си за ставане и после целия ден бе в отвратително настроение. Тъкмо този ден той беше издал онази паметна заповед за начина на живот вътре в семейството, свързана пряко с последвалите събития.

„На финала съм, всичко е съчинено и конструирано — заяви той, след като беше събрал кротките членове на интимното общество около себе си. — Във връзка с това мене ме няма за никого, докато не завърша това, което пиша. Да ми се осигури абсолютно спокойствие. Никакви вестници, радио, телевизори, телефони. Ясно, нали?“ Децата бяха казали чинно „Да, татко“, майка им бе кимнала предано. И тъй течеше времето вече цял месец: той в кабинета — вторачен напред; тя на балкона — заляпана към прекрасното простолюдие; децата из тихите ъгли на апартамента — унесени над Омега и Андромеда, и Хикс. Творческо и безметежно време настана в дома на фантаста, докато той пишеше „Орбиталната станция“, за да трасира далечното бъдеще на научната и техническа мисъл. Само веднъж едното от децата се беше опитало да му даде новите вестници — както обядваха, — но той тъй тропна с вилицата по масата и тъй го погледна през очилата, че то пребледня и двацет минути по-късно повърна.

Дълъг финал, мислеше си жената сега на балкона, докато вземаше чашката му от кафето, да види какво има вътре. Ако продължи още малко така, и това лято ще си отиде. Думата „лято“ я натъжи (самата тя беше в горещото лято на своя живот), но фигурките в чашката бяха забавни и интересни. На страната, от която беше пила тя — огънати голи тела и кентаври. На страната, от която беше пил той — бездънната страхотия на Космоса.

Още по-силно от първия път стохиялният глас в телевизора на съседите извика: „Го-ол!“, и веднага след това съдията обяви края на първото полувреме. Жената очакваше музика и телевизионни реклами, които с голямо удоволствие тайно подслушваше, но гласът на говорителя произнесе:

— Извънредно съобщение на ТАСС. (Мъничка пауза, която съгъсти тишината изведнъж.) Днес в единадесет часа и десет минути московско време бе изстреляна в Космоса първата орбитална станция. Екипажът в състав...

— Татко — каза голямото от децата, но очилата на фантаста блеснаха срещу него и то сведе глава, чоплейки пръстите на ръцете си.

Ужасен беше мигът, когато човекът драсна клечка кибрит и клекна пред черната уста на камината. Кротките членове на семейството му остро и едновременно изпитаха чувството, че се изгаря не купчината хартия, а истинска и жива част от живота им.

Всички мълчаха неми и бледи. Пламъчето на клечката изглеждаше като езика на змей.

Тогава фантастът се изправи внезапно, духна горящата клечка и ги изгледа поред.

— Аз съм фантаст, но... — И млъкна.

Те чакаха думата — в оркестъра от думкащите им сърца.

— Но! — извика фантастът. — Аз съм и реалист! Действайте!

Той коленичи отново и започна да вади хартията от камината. Очерни ръцете си, дрехите и лицето. Движенията му станаха все по-сръчни и сигурни. По едно време даже се изсмя. Това не беше се случвало в този дом от години — децата се спогледаха, а майка им за момент си помисли, че съпругът ѝ полудява. Но той продължи да се смее високо, изправи се и извика отново:

— Действайте, казах!

— Какво да действаме? — попита тя.

— Всичко! Излизайте от къщи! Влизайте! Носете ми вестници и списания (намигна на едното от децата), пускайте радио и телевизия! Звъни и ти, телефон!

Фантастът рязко се обърна към телефона и вдигна високо ръка.

— Действайте свободно във възможните направления, защото...

Сега той се обърна към своето домочадие, — очернен, облещен, разперил ръце над купчината хартия по пода. Домочадието очакваше уплашено и бледно важната дума, но ето че писателят фантаст, в когото се бил крил досега реалистът, опитен и корав в пазенето на парещи тайни, тъй и не я произнесе. Направо изгони тримата навън, при простолюдието, прибра си хартиите в кабинета и като се разположи максимално удобно в своето кътче, зачака непобедим вечерта с новините. Утрото с новите вестници, коментарии и списания.

Те щяха много да му помогнат за превръщането на великото му фантастично писание в малък обикновен репортаж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.